

V.

(Objave)

SUDSKI POSTUPCI

SUD

Presuda Suda (četvrto vijeće) od 5. ožujka 2015. (zahtjev za prethodnu odluku koji je uputio Østre Landsret – Danska) – Copydan Båndkopi protiv Nokia Danmark A/S

(Predmet C-463/12) ⁽¹⁾

(Zahtjev za prethodnu odluku — Autorsko pravo i srodna prava — Direktiva 2001/29/EZ — Članak 5. stavak 2. točka (b) i članak 6. — Pravo reproduciranja — Iznimka — Reproduciranja za privatnu uporabu — Reproduciranja uz pomoć memorijskih kartica prijenosnih telefona — Pravična naknada — Naknada za reproduciranje na medije — Jednako postupanje — Povrat naknade — Minimalna šteta)

(2015/C 138/02)

Jezik postupka: danski

Sud koji je uputio zahtjev

Østre Landsret

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: Copydan Båndkopi

Tuženik: Nokia Danmark A/S

Izreka

1. Članak 5. stavak 2. točka (b) Direktive Europskog parlamenta i Vijeća 2001/29/EZ od 22. svibnja 2001. o usklađivanju određenih aspekata autorskog i srodnih prava u informacijskom društvu ne protivi se nacionalnom propisu koji na temelju iznimke od prava reproduciranja predviđa pravičnu naknadu za reproduciranja za privatnu uporabu za višefunkcionalne medije, kao što su to memorijske kartice prijenosnih telefona, bilo da je glavna ili samo sekundarna funkcija tih medija ostvarivanje reproduciranja za privatnu uporabu, pod uvjetom da jedna od funkcija navedenih medija, bila ona i sekundarna, omogućava njihovim imateljima da ih koriste u tu svrhu. Međutim, na iznos plative pravične naknade mogu utjecati odgovori na pitanja je li ta funkcija glavna ili sekundarna te koji je relativni značaj kapaciteta tog medija za ostvarivanje reproduciranja. Ako se šteta učinjena nositeljima prava smatra minimalnom, dostupnost navedene funkcije može dovesti do toga da ne nastaje obveza plaćanja te naknade.
2. Članak 5. stavak 2. točka (b) Direktive 2001/29 ne protivi se nacionalnom propisu koji na temelju iznimke od prava reproduciranja primjenjuje naknadu za financiranje pravične naknade za reproduciranja za privatnu uporabu na isporuku medija koji se mogu koristiti u svrhe reproduciranja za privatnu uporabu, kao što su to memorijske kartice prijenosnih telefona, ali koji tu naknadu ne primjenjuju na isporuku sastavnica koje su primarno namijenjene za pohranjivanje reproduciranja za privatnu uporabu, kao što su to unutarnje memorije čitača MP3, pod uvjetom da te različite kategorije medija i sastavnica nisu usporedive, odnosno da je različito postupanje prema njima opravdano, a što je na sudu koji je uputio zahtjev da provjeri.

3. Članak 5. stavak 2. točka (b) Direktive 2001/29 treba tumačiti u smislu da se ne protivi nacionalnom propisu koji na temelju iznimke od prava reproduciranja nameće plaćanje naknade za financiranje pravične naknade za reproduciranja za privatnu uporabu, proizvođačima i uvoznicima koji prodaju memorijske kartice prijenosnih telefona poslovnim korisnicima te koji znaju da su te kartice namijenjene za daljnju prodaju od strane tih profesionalnih korisnika, ali zanemaruju činjenicu jesu li krajnji kupci navedenih kartica privatni ili poslovni korisnici, pod uvjetom
- da je uspostava takvog sustava opravdana praktičnim poteškoćama;
  - da su obveznici navedene naknade izuzeti od njezinog plaćanja ako pokažu da su memorijske kartice isporučili osobama koje nisu fizičke osobe, u svrhe koje su očito strane ostvarenju reproduciranja za privatnu uporabu, imajući u vidu da to izuzeće ne može biti ograničeno na isporuku samo profesionalnim korisnicima koji su registrirani pri tijelu zaduženom za upravljanje tim istim naknadama;
  - da navedeni sustav predviđa djelotvorno pravo na povrat naknade za privatno reproduciranje i ne čini pretjerano otežanim povrat plaćene naknade, a taj povrat moguće je izvršiti samo konačnom stjecatelju takve memorijske kartice koji u tu svrhu mora uputiti zahtjev navedenom tijelu.
4. Članak 5. stavak 2. točku (b) Direktive 2001/29, u vezi s njezinom uvodnom izjavom 35., treba tumačiti u smislu da države članice mogu u određenim situacijama koje ulaze u područje primjene iznimke od prava reproduciranja za reproduciranja za privatnu uporabu predvidjeti izuzeće od plaćanja pravične naknade na temelju te iznimke, pod uvjetom da je šteta učinjena u tim slučajevima nositeljima prava minimalna. Te su države nadležne utvrditi prag takve štete, imajući u vidu da se taj prag mora primijeniti u skladu s načelom jednakog postupanja.
5. Direktivu 2001/29 treba tumačiti u smislu da kad je država članica odlučila, na temelju članka 5. stavka 2. te direktive, isključiti iz materijalnog područja primjene te odredbe svako pravo nositelja prava da daju ovlaštenje za privatna reproduciranja njihovih djela, tada ovlaštenje koje nositelj prava daje za uporabu datoteka koje sadrže njegova djela ne može utjecati na obvezu pravične naknade na temelju iznimke od prava reproduciranja za reproduciranja ostvarena korištenjem tih datoteka u skladu s člankom 5. stavkom 2. točkom (b) navedene direktive i ne može samo po sebi dovesti do nastanka obveze plaćanja bilo kakve naknade tom nositelju prava od strane korisnika predmetnih datoteka.
6. Provedba tehničkih mjera propisanih u članku 6. Direktive 2001/29 za uređaje koji se koriste za reproduciranje zaštićenih djela, kao što su to DVD-i, CD-i, čitači MP3 ili računala, ne može utjecati na pravičnu naknadu koja je na temelju iznimke od prava reproduciranja plativa za privatna reproduciranja koja su ostvarena tim uređajima. Međutim, ta provedba može utjecati na konkretnu razinu te naknade.
7. Direktiva 2001/29 protivi se nacionalnom propisu koji na temelju iznimke od prava reproduciranja predviđa pravičnu naknadu za reproduciranja iz nedopuštenih izvora, odnosno iz zaštićenih djela koja su stavljena na raspolaganje javnosti bez ovlaštenja nositelja prava.
8. Direktiva 2001/29 ne protivi se nacionalnom propisu koji na temelju iznimke od prava reproduciranja predviđa pravičnu naknadu za reproduciranja zaštićenih djela koja ostvaruje fizička osoba s ili uz pomoć uređaja koji pripada trećoj osobi.

(¹) SL C 399, 22.12.2012.